

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

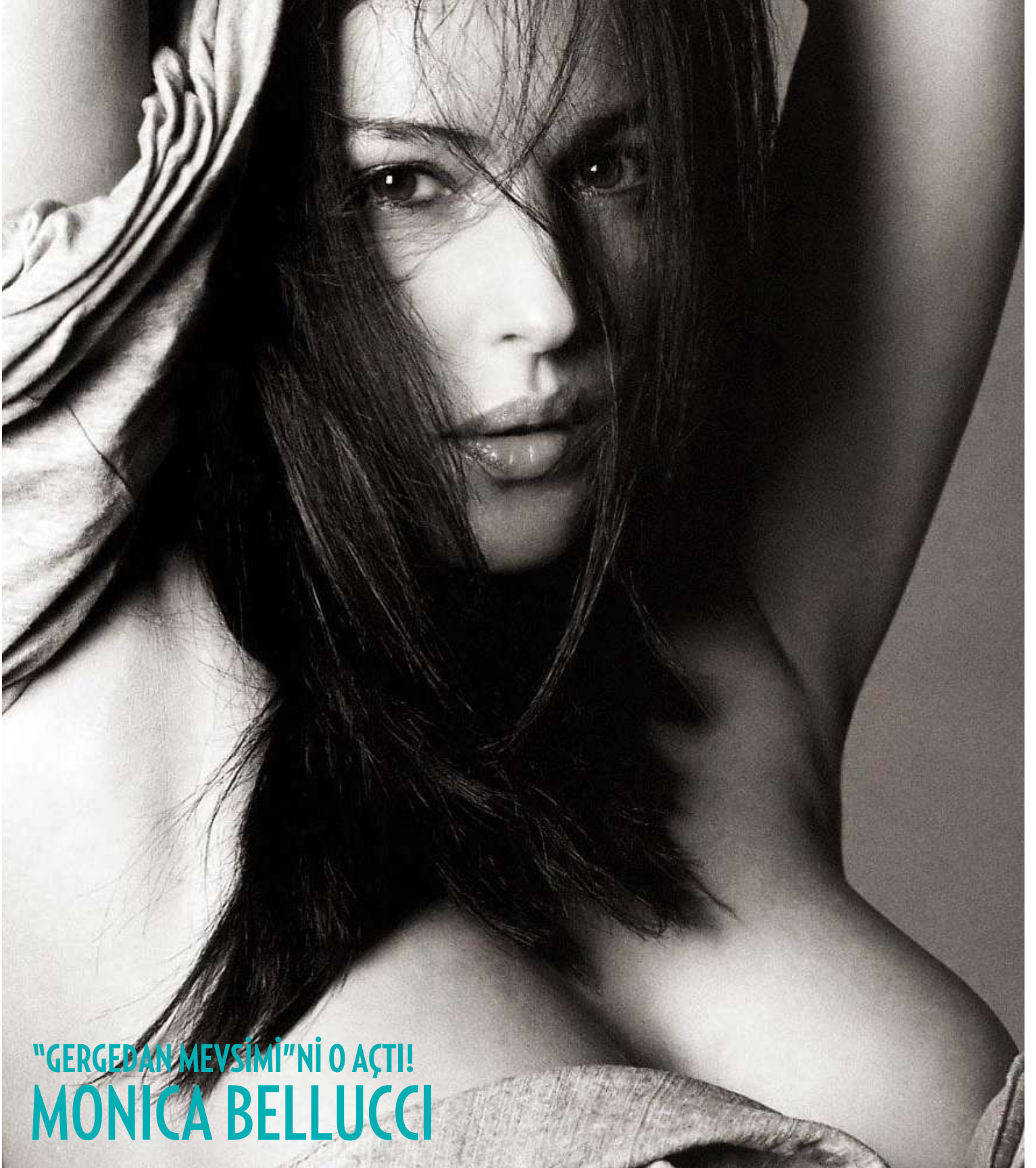
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"GERGEDAN MEVSİMİ" Nİ O AÇTI!
MONICA BELLUCCI

ENGİN GÜNAYDIN

NERGİS ÖZTÜRK SERHAT TUTUMLUER NİHAL YALÇIN

SENARYO VE YÖNETMEN ZEKİ DEMİRKUBUZ

YERALTI

Şimdi DVD ve VCD'de!

tiglon

“BİN DOKUZ YÜZ SEKSEN DÖRT”, FACEBOOK VE ARKA PENCERE...

GEORGE ORWELL’İN “BİN DOKUZ YÜZ SEKSEN DÖRT”Ü YAYIMLANDIĞINDA YIL 1949’DU. ÜSTAT, DÜNYANIN 1984 yılında nasıl bir yapıya bürüneceğine dair bazı öngörülerde bulunuyordu. 2. Dünya Savaşı sonrası ikliminin de etkisiyle. Otoritenin ‘kontrol manyaklığı’nın ulaşacağı boyutu öngörmeyse en dikkat çekici yanıydı bu romanın.

Bugünden baktığımızda, bu distopik eserin 1984’ü de aşip hedef tahtasına 21. yüzyılı oturttuğunu söylemek yanlış olmaz sanırız. Bu yargıya, devletlerin ve toplumların günümüzdeki konumları, refleksleri üzerinden varabildiğimiz gibi, popüler kültürün manipülasyona açık her türlü unsuruna bakarak da varabiliriz.

1 milyar kullanıcısı olduğu söylenen Facebook da bu saptamanın temel enstrümanlarından biri olarak kendini gösteriyor. Son derece masum, ihtiyaçtan doğan bir yapı olmasına, kitlelerin kendilerini ifade edebilecekleri geniş bir alan yaratmasına karşın, tıpkı Orwell’in romanındaki ‘Büyük Birader’ (Big Brother) imgesi gibi bir kulvara doğru koşuyor Facebook. Hatta bu kulvardaki koşusunda ipi göğüslemeye yaklaştığını bile söyleyebiliriz. İnternetin ‘özgürleştirici’ doğasını olumlu bir hamleyle değerlendirip kitleleri bünyesinde toplayan sosyal medyanın lokomotif, ‘iyilik’ motivasyonu ile yola çıkıp ‘mutlak güç’ olmaya doğru ivmeleniyor günümüzde. Gücünü bağımlılık yarattığı kullanıcılarından alırken, bir yandan da onları seyretilmiş bir kontrol mekanizmasıyla avuçlarının içinde tutuyor. Bu durumsa, ‘istenmeyenler’in ayıklanıp tarihten silinmesine kadar gidebiliyor, tıpkı “Bin Dokuz Yüz Seksen

Dört”te olduğu gibi. “2 + 2 = 5” demeyenlere yaşam hakkı kalmıyor anlayacağınız.

“Bin Dokuz Yüz Seksen Dört”le Facebook’u eşleştirebileceğimiz bir başka noktaysa ‘korku’ unsuru. Romanda “Otoriteyle başa çıkılmaz, uğraşılmaz, uğraşılsa da ezer geçer sizi” denir ve mutlak güce karşı gelişen refleksin ‘ürkeklik’ olması gerektiği nakşedilir beyinlere. “Birçok işimi Facebook üzerinden hallediyorum. Benim elim kolum, dünyayla bağlantım oldu” diyerek susup oturmak, gerçek düşüncelerini kendine saklamak da benzer bir ‘otorite korkusu’nun yansımasıdır. Yarattığı bağımlılıkla sağlar bu ürkekliği Facebook; ‘özgür irade’nin baş destekçisi kimliğini de ‘sopa’ gibi kullanır. Bu korku büyüdükçe otorite de büyür, güçlenir; ‘muhalafetsiz demokrasi’ rejiminin bekçisine dönüşür.

“Canınız yandığı, Arka Pencere’nin Facebook sayfası süresiz kapatıldığı için bunları söylüyorsunuz” dediğinizi duyar gibiyiz. Evet, haklısınız. Bu yazının temel nedeni bu, ama öne sürdüğümüz argümanları sadece bu durum doğrultusunda okumaya kalkarsanız haksızlık yapmış olursunuz. Facebook’un “Bin Dokuz Yüz Seksen Dört”teki gibi bir tür ‘düşünce polisi’ edası takınmasını Arka Pencere özelinde değerlendirmek, belki bizi bir yere kadar götürür ama ‘tikanma’ kaçınılmaz olur bir noktada. O yüzden, duruma çok daha geniş bir perspektiften bakmak gerek diye düşünüyoruz.

“Yanlış” düşünüyor da olabiliriz, argümanlarımızı çürütecek birileri de çıkabilir. Ama o noktaya kadar “2 + 2 = 5” demeyi reddediyoruz. Bunu söylediğimizdeyse iş işten geçmiş, ceketimizi alıp gitme vakti gelmiş demektir...[\[1\]](#)

GİZLİ TEŞKİLAT

(NORTH BY NORTHWEST, 1959)

YAYIN KURULU: BİLGEHAN ARAS bilgehanaras76@gmail.com OKAN ARPAÇ oarpac@gmail.com BURAK GÖRAL burgoral@yahoo.com

MURAT ÖZER cinemazer@gmail.com BURÇİN S. YALÇIN burcycalc@hotmail.com

GÖRSEL YÖNETMEN: BİLGEHAN ARAS LOGO TASARIM: ERKUT TERLİKSİZ HTML UYGULAMA: BAŞAR UĞUR

KATKIDA BULUNANLAR: TUNCA ARSLAN, OLCAN ÖZYURT, ALİ ULVİ UYANIK, UĞUR VARDAN

REKLAM İLETİŞİM: EMEL GÖRAL emel.goral@hotmail.com

www.arkapencere.com

6 ÇOK BİLEN ADAM

Bulut Atlası (Cloud Atlas); Gergedan Mevsimi (Fasle Kargadan); Asteriks Ve Oburiks Gizli Görevde (Astérix Et Obélix: Au Service De Sa Majesté).

13 KAPRI YILDIZI

Arka Pencere yazarlarının film değerlendirme yıldızları...

14 TRENDEKİ YABANCI

Tunca Arslan, geçtiğimiz Antalya Altın Portakal Film Festivali'ne 'içeriden' bir bakış atıyor...

16 AŞKTAN DA ÜSTÜN

Werner Herzog-Klaus Kinski işbirliğinin zirvesi: "Aguirre: Tanrı'nın Gazabı" (Aguirre: Der Zorn Gottes)... Tunca Arslan imzasıyla.

18 ESRAR PERDESİ

"Gergedan Mevsimi" vesilesiyle, 'bedeniyle barışık yıldız' Monica Bellucci'nin kariyerine göz atma fırsatı bulduk... Murat Özer imzasıyla.

24 AİLE OYUNU

Yeraltı; Prometheus; Apollo 18; Ateş Sokakları (Streets Of Fire).

32 SAPIK

Sinema gündeminden yansıyanlar... Olkan Özyurt imzasıyla.

BULUT ATLASI

ORİJİNAL ADI Cloud Atlas

YÖNETMENLER Andy Wachowski,

Lana Wachowski, Tom Tykwer

OYUNCULAR Tom Hanks,

Halle Berry, Jim Broadbent,

Hugo Weaving, Jim Sturgess,

Doona Bae, Ben Whishaw,

Susan Sarandon, Hugh Grant,

James D'Arcy, Keith David

YAPIM 2012 Almanya-ABD-

Hong Kong-Singapur

SÜRE 172 dk.

DAĞITIM Chantier Films

"Bulut Atlası", üç yönetmenle de tam çakışan bir roman olmuş. Bilimkurgunun yoğun bir dram ve hareketle beslendiği bu yapıtta, çıkarıcı ve bencillere karşı sevgi, cömertlik ve fedakarlık savunuluyor.

BAZI FİLMLERİ, BİTTİKTEN HEMEN SONRA, İLGİNÇ FİKİR VE MİZANSENLER içerseler de pek sevemediğinizi düşünürsünüz... Belki sinemanın pek çok filmiyle benzerlikleri canınızı sıkmıştır; belki de beklentiniz olan küçük şokları yaşatmadığı için kızmışsınızdır. Ancak hayatın akışı içine karışıp günler geçtikçe film hem aklınızda, hem de kalbinizde işgal ettiği yeri genişletmeye başlar. "Bulut Atlası" (Cloud Atlas) böyle bir film.

Çünkü ilk bakışta sıradanmış gibi gelen, ancak, farklı fiziksel-siyasal coğrafyalarda da aynı ve değişmez - değiştirilemez evrensel bir bütün olan, bir parçası olduğumuz temel insan doğasını merkezine alıyor. Geçmiş, bugün ve gelecekte yazgıların birbirlerini nasıl etkilediğine dair anımsatmalarda bulunurken, vicdanları sorguluyor, aşkı kutsuyor, ölümü anımsatıyor. Tarih ile gelecek arasında koşut biçimde dalgalanarak anlattığı altı öykü ile özgürlüğün değerini duyumsatmaya çalışıyor. Başlıca sinemasal farklılığını ise, oyuncu performanslarının çeşitliliğini temalarına nüfuz ettirerek yaratıyor.

İngiliz yazar David Mitchell'in 2004 yılında yayımlanan ve yenilikçi bir dil kullandığı için övülen kitabından uyarlanan film, kitap denli olmasa da bir dizi şifreyi içeriyor. Örneğin dinsel kaynaklara göre Dünya'nın yaratıldığı gün sayısı olan altı çok önemli ve soyadı (Sixsmith) içinde yer almasından parasal miktara (60.000 pound) sık sık yineleniyor... Altı öykü paralel anlatılırken, bu paralellik hikayelerin dinamiklerinde de sağlanıyor. Anlatıcı Zachry'nin (Tom Hanks) olduğu 'post-apokaliptik' merkez öykü ise, eserdeki zaman çizgisinin sonunda yer alıp, yeni bir gezegende nihayetleniyor. Final, evrendeki 'teklik yasası' gereği, siz değişince evrenin de değişeceğine dair önermeyi tamamlıyor.

1968'de, Stanley Kubrick'in 'insanla evrenin bir ve bütünlüğüne' dair, 'yaratıcı' ve 'yaratmak' kavramlarını da sorgulayan müthiş heyecan verici "2001: Uzay Yolu Macerası"ndan (2001: A Space Odyssey) sonra, "Bulut Atlası"nın bu tema

çerçevesinde daha 'yeni' bir film olması imkansız tabii. Ancak, insanların aldıkları kararlarla, tutum ve davranışlarının başka hayatları nasıl biçimlendirip etkilediklerini anlatırken, insan doğasının peliküle ayrıntılarla resmedildiğini söyleyebiliriz.

Yönetmenlere baktığımızda, zorlu, özgün projeleriyle, insan türüne farklı bakış açılarıyla yaklaşma gerekliliği içinde yaratıcılıklarını zorladıklarını görebiliyoruz. Tom Tykwer, örneğin "3" (2010) ile bir insanın yaşadığı sürece en fazla meşgul olup zorlandığı karmaşa olan cinselliğe, çok cesur, hatta radikal bir yaklaşımda bulunuyordu... Artık biri resmen kadın olup Lana adını alan Wachowski Kardeşler ise, gerek "Matrix" üçlemesi, gerekse de yazar-yapımcı olarak yer aldıkları "V For Vendetta" ile zorbalığa, köleliğe, başkalaştırılmaya karşı tereddütsüz başkaldırıyı tutkulu bir sinemayla sundular. Daha da ötesi, aksiyon sinemasına yenilikler getirip, birkaç basamak atlatıldılar.

"Bulut Atlası", kaplarına sığamayan her üç yönetmenle tam çakışan bir roman olmuş. Zira bilimkurgunun yoğun bir dram ve hareketle beslendiği bu yapıtta, çıkarıcı, nadan, bencil, hoyrat, acımasızlara karşı onuru, sevmeyi, cömertliği, aşkı, fedakarlığı savunarak dengeleri kuranların öyküleri var. Ve teknolojik faşizme karşı bir direniş... Ve de, dünyada yaşam biterken evrenin başka bir noktasından uzanan yardımın ulviliği.

Bir de, dikkatli seyircilerin gözlerinden kaçmayacak, sinema tarihine, sinemanın sanatsal niteliklerine ve oluşturduğu toplumsal belleğe dönük bazı saygı duruşları var ki, gerçekten incelikli. Örneğin, genetiğiyle oynanmış köle-garson Sonmi-351 (Doona Bae) için, isyanına ve özgürlüğüne giden yolda ona insanlığını animsatacak olan bir filmidir. Mesela, trajikomik hikayede, ağabeyi tarafından hileyle kapatıldığı yaşlılar bakımevinde kaçmaya çalışan yayıncı Timothy Cavendish'in (Jim Broadbent) önündeki en büyük engellerden biri olan 'maço hemşire' Noakes (Hugo Weaving), "Guguk Kuşu"ndan (One

Bakımevinden
kaçmaya çalışan
Timothy'nin önündeki
en büyük engellerden
'maço hemşire' Noakes,
"Guguk Kuşu"ndaki
Hemşire Ratched'in
mizahi versiyonu gibi.

Flew Over The Cuckoo's Nest) çıkagelmiş, irkiltici karakter Hemşire Ratched'in mizahi versiyonu gibidir. Bu örnekten hareket ettiğimizde, ilki 19. yüzyılın ortalarında başlayan öyküler boyunca ruh göçüyle tekrar tekrar karşımıza çıkan karakterlerden, genel hatlarıyla kötü olanlarının tekamül sürecinden geçerlerken uğradıkları değişim, filmin inanç düzeyinde hangi coğrafyaya yakın durduğuna dair bir ipucu. Reenkarnasyonları bir doğum izi ve aynı oyuncular üzerinden takip etmemiz, kolaylaştırıcı: Tom Hanks ilk hikayede, para için, açık denizdeki gemide hastasını öldürmeye çalışan doktoru canlandırırken, son öyküde bilge anlatıcı mesela.

Bu bağlamda, "Bulut Atlası"nın belki de en dalgalandırıcı özelliği olan oyuncuların çoklu performansları ve makyaj etkileri üzerinde durmak gerek. Adlarını tek tek saymayız;

Hanks'ten Halle Berry'ye, Hugh Grant'ten Susan Sarandon'a 25 civarında oyuncu, minik ya da büyük, bazıları karşı cinsten-ırkten karakterler/ tipler olmak üzere iki ila yedi rolde oynuyor. Üstelik bu performansların bazılarındaki fiziksel oynamalarda makyajlar belirgin biçimde sırtıyor. Neden? Bu noktada seyirci için bir tür tuzak saklı olmasın? Altı öyküyle, aslında ana bir tema, insan doğası anlatılıyor. Biz seyirciler de içerikten çok fiziksel özelliklere, insani özden daha fazla makyaj hilelerine takıldığımızda, filmin estetiğine ilişkin kaygılar mı yoksa bilinçaltı koşullanmalarımız mı baskın çıkmaktadır, diye düşünmekte yarar var. [2]

100. yılını kutlayan Studio Babelsberg (Almanya, Potsdam), birçok sahnenin ev sahibi: <http://www.studiobabelsberg.com/>

Aksiyon sekanslarında, klişeler pek aşılamamış.

ARKA PENCERE İFTİHARLA SUNAR!

2011 SİNEMA YILLIĞI
İKİ KAPAK SEÇENEĞİ İLE TÜM KİTAPÇILARDA!

GERGEDAN MEVSİMİ

BAZI FİLMLER, 'ÇOK İYİ' OLMANIN UCUNDAN DÖNÜVERİRLER. YÖNETMEN usta, oyuncular fevkalade, hikaye etkileyicidir. Biraz daha çalışılsa, her şey dört dörtlük olabileceken bir şeyler eksik veya fazla kaçırılır, o mükemmel ölçü tutturulamaz. "Gergedan Mevsimi" de tüm o görkemli oyuncu kadrosuna, yönetmenin geçmişteki başarılarına ve yüreğe işleyen 'acıklı' mevzuuna karşın 'mükemmel' olmanın kıyısından dönen bir yapıt.

"Sarhoş Atlar Zamanı" (Zamanı Barayé Masti Asbha) gibi herkese nasip olmayacak bir 'ilk film'le yönetmenliğe adım atan Bahman Ghobadi, 2000 yılından beri sinemaseverlerin gözdelelerinden. BKM'yle işbirliği yaptığı ve Martin Scorsese'nin dağıtımçı desteğini de arkasına aldığı "Gergedan Mevsimi"nde, Şark duyarlılığıyla anlatılabilecek bir öyküye hayat veriyor yönetmen. Bu coğrafyanın vazgeçilmezlerinden 'aşk', hatta 'kavuşulamayan aşk' teması filmin belkemiğini oluşturuyor. Lakin araya giren 'sembol'ler, sebep-sonuçlara doğrudan etki eden 1979 İran İslam Devrimi'nin yeterince dokuya sirayet edememesi ve yer yer oyuncular arasındaki dil problemi, yapıtın tam anlamıyla başarıya ulaşmasını sekteye uğrattırıyor.

Buna karşın, ilgisiz kalınmayacak bir film "Gergedan Mevsimi". Öncelikle devrim sırasında yurtdışına kaçan, İran'ın efsane oyuncularından Behrouz Vossoughi'nin varlığı, Monica Bellucci'nin karşı konulmaz cazibesi, artı bizim açımızdan Yılmaz Erdoğan, Belçim Bilgin, 'diziler kraliçesi' Beren Saat ve genç neslin yükselen isimlerinden Caner Cindoruk, filmi izlenesi kılan ana etkenlerden. Bir de filmin başında belirtildiği üzere, senaryo gerçek olaylara dayanıyor...

Şah döneminde şiirler yazan Kürt asıllı İranlı şair Sahel Farzan ile aşkı Mina'nın hikayesi bu... 1970'lerin sonlarında sevişerek evleniyor ikisi de. İtibarlı bir aileye mensup olan Mina'nın bir de şoförü var; ona deliler gibi âşık, her an içi giderek bu güzel kadını gözetleyen ama 'basit bir şoför' olduğu için asla aşkına karşılık alamayacak olan bir tutkun... Derken işler değişiyor. Devrim'le birlikte, yeni düzenin tarafında yer alan şoför, 'güç'

sahibi haline geliyor. Sahel, yazdıklarından ötürü haksız yere suçlanarak 30 yıl hapse mahkum edilirken, Mina da 10 yıllıca cezalandırılıyor. Çıktığında, Mina'ya Sahel'in öldüğü söyleniyor. O da İstanbul'a göç ediyor; beraberinde ise onun bedeninden zorla faydalanmış olan ve yanından ayrılmayan eski şoförü de var. 30 yıl aradan sonra Sahel de saliverildiğinde, Mina'nın peşine düşerek İstanbul'a geliyor...

Bahman Ghobadi, yakından tanıklık ettiği bu hikayeyi sinemalaştırırken, flashback'lerden faydalıyor ve günümüz ile geçmiş paralel anlatıyor. Bu noktada geçmişe döndüğümüzde giyim-kuşam, makyaj hatta renk düzenlemesi olarak dört dörtlük bir sanat yönetiminden söz edebiliriz. Bellucci'nin duruşuyla, mimikleriyle tam bir İranlı'ya dönüştüğünü, perdede zirveye oturduğunu da belirtelim. Nitekim Yılmaz Erdoğan da, tıpkı "Bir Zamanlar Anadolu'da"da olduğu gibi 'komedi' formatından ustaca sıyrılıp, bir kez daha sağlam dramatik oyunculuk sergiliyor; karakterinin İranlı olduğundan bir an bile şüphe duymuyoruz. Öte yandan içindeki aşk ateşiyle perdeyi yakıyor. Mina'nın kullandığı ruju emerken, kendi dudaklarını o rujla boyarken çektiği ıstıraplı ilişkilerimize dek işletiyor.

Ancak asıl önemlisi, Bellucci'nin kimi sahnelerde çınlıçıplak kalarak adeta oyunculuk dersi vermesi. Kendi bedenini 'oyun hamuru' yerine koyarak yönetmene teslim edebilen yabancı oyuncularını gördükçe, bizimkilerin -eğer bu tercih onlarınsa- çekinerek 'iffet perdesi' altına sığınmaları, henüz kat etmemiz gereken epeyce yol olduğunu gösteriyor bize... İran'ın eski ünlü aktörlerinden Behrouz Vossoughi, dil sorunu yüzünden hiç konuşmazken, son bir alkışı Caner Cindoruk hak ediyor. Genç oyuncu, gözüküttüğü her karede günümüzün en önemli oyuncularından biri olacağının açık açık sinyallerini veriyor.

Sahel Farzan'ın arada okunan şiirleri, "Kaplumbağalar da Uçar"ta gönderme yapan sahne ve gergedanlı seksan filmin artıları.

Şah döneminin sanki daha 'asude' bir dokuda sunulması, devrim sırasında olanların ve sonrasının yeterince perdeye yansımaması.

ORIJİNAL ADI Fasle Kargadan
YÖNETMEN Bahman Ghobadi
OYUNCULAR Monica Bellucci, Behrouz Vossoughi, Yılmaz Erdoğan, Caner Cindoruk, Belçim Bilgin, Beren Saat, Arash Labaf, Ahmet Mümtaz Taylan
YAPIM 2012 İran-Türkiye
SÜRE 93 dk.
DAĞITIM UIP (Mij Film – BKM)

Film, görkemli oyuncu kadrosuna, yönetmenin geçmişteki başarılarına ve yüreğe işleyen 'acıklı' mevzuuna karşın 'mükemmel' olmanın kıyısından dönüyor.

ASTERİKS VE OBURİKS GİZLİ GÖREVDE

ORIJİNAL ADI Astérix Et Obélix:

Au Service De Sa Majesté

YÖNETMEN Laurent Tirard

UYUNCULAR Gérard Depardieu,
Edouard Baer, Catherine Deneuve

YAPIM 2012 Fransa-İspanya-

İtalya-Macaristan

SÜRE 110 dk. **DAĞITIM** Medyavizyon

Goscinný-Uderzo
işbirliği ürünü Asteriks
ve Oburiks, bu kez
Romalılara karşı
Britanya'yı savunuyor.

ASTERİKS VE OBURİKS'İN NE MENEM BİR ŞEY OLDUĞUNU HÂLÂ BİLMİYEN VAR mı? Sanırım yok. O halde Goscinný-Uderzo işbirliğinin ürünü, eski moda ama sempatik ve zekice yazılıp çizilmiş kahramanları bir kez daha beyazperdeye taşımakta ısrarlıysanız, farklı şeylere soyunmalısınız. Nitekim "Asteriks Ve Oburiks Gizli Görevde", böyle bir hamlenin ifadesi olarak huzurlarımıza geliyor. Filmin orijinal çevirisi şöyle: "Asteriks Ve Oburiks: Majestelerinin Hizmetinde". İlginçtir, haftaya vizyona girecek olan 'Majestelerinin Ajanı' Bond'un son macerası "Skyfall" da da aynı mantık üretilmiş ve Ian Fleming'in ünlü eseri, 'günümüzden bir bakış'la sunulmuş.

Ama bizim derdimiz Asteriks ve Oburiks olduğuna göre, Laurent Tirard'ın filmine göz atalım. Zamanın emperyal gücü Sezar'a karşı büyücüleri Hokuspokus'un özel üretimi tazi şerbetinin gücüyle ayakta duran küçük Galya köyünün iki kahramanı, bu kez Britanya'yı zalim Romalıların elinden kurtarmaya çalışıyor. Kraliçe,

Buckingham'da aristokratik yapısından taviz vermeden kurtulmayı beklerken, bizimkiler de Ada'nın kimliğiyle ve gelenekleriyle haşır neşir oluyor. Araya Kuzeyden gelen 'Vandallar' da karışırken, film asıl olarak İngiliz kültürü üzerine taşlamalarla yoluna devam ediyor. Ama bunlardan sadece Britanyalılar değil, 'erkek egemen kültür'le sarmalanan Galyalılar da nasibini alıyor. Sorunların sadece kaba kuvvetle çözülemeyeceği ya da kadın ruhunun önemi gibi unsurlar da, bu 'postmodern çağ' uyarlamasının öne çıkan yanları.

Yönetmen Tirard, senaryoyu birlikte yazdığı Grégoire Vigneron'la 'güldürürken düşündüren' de bir işe imza atmış. Film, belki seyirciyi alıp götüren ve her anında güldüren komedilerden değil ama kayda değer bir çaba olarak Asteriks'in sinemasal tarihine not düşmeyi başarıyor. [A]

Hikaye, genel olarak 'Batı medeniyeti'yle dalga geçme konusunda doğru noktaları yakalamış.

Öyküye hakim olan 'sofistike tavır', kötü bir şey değil ama filmin bu haliyle her türden seyirciye seslenmediği de kesin.

ASTERİKS VE OBRİKS GİZLİ GÖREVDE

BULUT ATLASI

GERGEDAN MEVSİMİ

ÇANAKKALE 1915

	BİLGEHAN ARAS	OKAN ARPAÇ	TUNCA ARSLAN	BURAK GÖRAL	MURAT ÖZER	BURÇİN S. YALÇIN
ASTERİKS VE OBRİKS GİZLİ GÖREVDE						
BULUT ATLASI	★★★★			★★★★	★★	★★★★★
GERGEDAN MEVSİMİ		★★★★		★★★★	★★	★★★★
ARAF	★★★★	★★★★★	★★★★★	★★	★★★★	
AŞK YENİDEN					★★	★★★★
BAŞKA BİR KADIN	★★★★			★★★★	★★★★	
CENNETKİ ÇÖPLÜK	★★	★★		★★★★	★★	
ÇANAKKALE 1915	★★		★★	★★	★	
ÇANAKKALE ÇOCUKLARI	★		★			
GÖLGEDE DANS				★★★★★	★★★★★	
GÜNEŞ YANIĞI 2		★★★★	★★★★			
MELEKLERİN PAYI		★★★★			★★★★	
MUTLU ET BENİ		★★★★		★★		
PARANORMAN					★★	
[REC] 3: DİRİLİŞ		★★		★★	★★	★★★★
ROMA'YA SEVGİLERLE				★★★★	★★	★★
STRIPTİZ KULÜBÜ	★★★★★		★★	★★	★★★★	★★★★
TAKİP: İSTANBUL	★		★	★	★	
TETİKÇİLER	☆☆☆☆☆	★★★★		★★★★	★★★★★	☆☆☆☆☆
UZUN HİKÂYE		★★★★		★★	★	
YARGIÇ DREDD	★★★★	★★		★★	★★	★★★★
APOLLO 18	★★★★	★★		★★	★★	
ATEŞ SOKAKLARI			★★★★	★★★★		
PROMETHEUS	★★★★	★★★★★		★★★★	★★★★	★★★★★
YERALTI		★★★★	★★★★★	★★★★★	★★★★	★★★★

ALTIN PORTAKAL JÜRİSİNİN TARİHİ KARARI

Anna Paquin, 12 yaşındayken 'en iyi yardımcı kadın oyuncu' Oscar'ı kazandı... Haley Joel Osment, 12 yaşındayken 'en iyi yardımcı erkek oyuncu' Oscar'ına aday gösterildi... Abdulkadir Tuncer, aynı yaşta Altın Portakal kazandı ama toplum bu ödüle hazır değil!

ARKA PENCERE'NİN GEÇEN SAYISINDAKİ "ÖLÜM KARARI" SAYFALARINDA OLAN ÖZÜRT, ALTIN PORTAKAL'IN ARDINDAN

11 Maddelik doyurucu ve hoş bir döküm gerçekleştirdi. Yazının genel ruhuna herhangi bir itirazım olmadığını baştan belirteyim... Öte yandan, Olkan'ın eleştirmenlik ve gazetecilik bakış açılarını birleştirerek kaleme aldığı kişisel gözlem ve yorumları içinde tartışmak istediğim noktalar da var elbette. Örneğin "Ana jürinin yumuşak karnı: Oyunculuk ödülleri" başlıklı bölüm, tam bu nitelikte, gerçek bir tartışma davetiyesi niteliğindeydi.

'En iyi kadın oyuncu' ödülünün "Zerre"deki rolüyle Jale Arkan'a gitmemesini eleştiren Olkan, 'en iyi erkek oyuncu' dalında Altın Portakal'ın bir 'çocuk oyuncu' olan 12 yaşındaki Abdulkadir Tuncer'e (Güzelliğin On Par' Etmez) verilmesine de "Demek ki bazen profesyonellik insanın gözünü kör edebiliyormuş" diyerek itiraz ediyordu. Aslında bu düşünceye sahip pek çok insan bulunduğu, hatta 'genel çoğunluğun' bu kanaatte olduğu söylenebilir. Ödüller açıklandıktan sonra epeyce bir tanıdığımın "Genelde çok doğru kararlar verdiniz ama bir çocuğa ödül vermek yanlış oldu" türünden değerlendirmeler dinledim. Kuşkusuz, jüri toplantısında da zamanımızı aldı bu konu.

Kendi adıma öteden beri 'çocuk oyunculara ödül verilme(m)esi meselesi'ni, SİYAD ödülleri dahil, jürilerin ve eleştirmenlerin gerçekten de 'yumuşak karnı'ni oluşturduğu için gerçekten önemsiyorum ve içinde yer aldığım bu yılki Altın Portakal jürisinin tarihi nitelikte, tabuları yıkan bir karar vermiş olduğunun altını bir kez daha çizmek istiyorum. Bu, gerçekten de "Toplum henüz buna hazır değil!" denilebilecek bir durum, gayet farkındayım ama eleştirmenlerin de 'toplumun bir adım önünde' gitmesi gerektiğine inanıyor, kimi tabulardan kolayca kurtulabilmelerini diliyorum. "Tamam, çocuk gerçekten iyiydi ama oyuncu sayılmaz, mesleği bu değil... Hiç

olmazsa 'umut veren oyuncu' ödülü verilseydi. Ödül meslekten bir oyuncuya gitmeliydi..." vb. diyenlerin, farkında olmadan adaletsizlik yapmaya çalıştıklarını iddia ediyorum. En iyi erkek oyuncuya, sırf yaşından ötürü, "Sen umut vermekle yetin!" demek adalet mi?

Altın Portakal'ın 38. yılında, 2001'de de ana jüride yer almıştım ve rastlantı bu ya o zaman da bir 'çocuk oyuncu' tartışmamız olmuştu. Handan İpekçi'nin yönettiği "Büyük Adam Küçük Aşk"ın 'en iyi film' ve 'en iyi senaryo' ödülleri aldığı o yıl, 'en iyi kadın oyuncu' ödülünün aynı filmdeki küçük Kürt kızını canlandıran Dilan Erçetin'e verilmesi konusunda çok ısrarlı davrandığımı söyleyebilirim. Jürinin diğer üyeleri de Erçetin'in performansından gayet memnundu ama ödül konusunda 'profesyonelle' davranarak, jüri özel ödülüyle yetinmeyi uygun gördüler. 'En iyi kadın oyuncu' ödülü de "Vizontele"deki Demet Akbaş ile "Şarkıcı"daki Yeşim Salkım arasında paylaştırıldı!

"Altıncı His"ın (The Sixth Sense) 'çocuk oyuncusu' Haley Joel Osment'in kaç yaşındayken (12) 'en iyi erkek oyuncu' dalında Oscar'a aday gösterildiğini ve ABD'deki hangi eleştirmen birliklerinden, hangi festivallerden

'en iyi erkek oyuncu' olarak ödül aldığını; ya da biraz daha geriye gidip, "Piyano"nun (The Piano) küçük kızı Anna Paquin'in kaç yaşında (gene 12) 'en iyi yardımcı kadın oyuncu' olarak Oscar kazandığını anımsatmama gerek yok sanırım. Oyuncu oyuncudur, yaşının başının pek önemi yoktur. Eğer kundaktaki bebek değilse ve yönetmenin çizdiği sınırlara ayak uydurabiliyorsa, kısacası 'şuuru yerindeyse', her oyuncunun kadın ya da erkek dallarındaki rakipleri arasında eğer gerçekten en iyi performansı sergilemişse, ödül almasından, 'umut veren genç yetenek' vb. denilerek geçiştirilmemesinden bundan sonra da mutluluk duyacağım. 'Toplumun' buna alışması ve hazır hale gelmesi biraz daha zaman alacak gibi görünüyor ama eleştirmenler daha hızlı davranmalar iyi olur. Oyuncunun kaç yaşında olduğu, sinema-oyunculuk eğitimi alıp almadığı, 'büyüdüğünde' oyunculuğu bir meslek olarak seçip seçmeyeceği vb. jüriler ve eleştirmenler için bir kriter değildir, olmamalıdır. Tabii tüm bu söylediklerim, 'amatör oyuncular' için de geçerli ve o da yeri geldiğinde bir başka yazının konusu olabilir.

Haftaya görüşmek üzere. Sinema salonunu en son siz terk edin!

AGUIRRE: TANRI'NIN GAZABI

Kameranın kapalı mekana girmediği; tümüyle açık havada, daha önce ayak basılmamış dağ yollarında, balta girmemiş ormanlarda, tehlikeli nehir sularında ve derme çatma bir salın üstünde geçen 40 yıllık film, 'Herzog'un başyapıtı' olma niteliğinden hiçbir şey yitirmemiştir.

SİNEMA TARİHİNE ÇOK AYRI BİR ÖZELLİK VE RENK KATAN 'ÜÇLEMELER'DEN BİRİNİN İLK HALKASI VAR KARŞIMIZDA.

Satyajit Ray'in 'Apu Üçlemesi', Sergio Leone'nin 'Dolar Üçlemesi', Istvan Szabo'nun "Mefisto" (Mephisto), "Albay Redl" (Oberst Redl) ve "Hanussen" den oluşan üçlemesi, Coppola'nın 'Baba Üçlemesi', Lütü Akad'ın 'Göç Üçlemesi' ve bunlara eklenebilecek onlarca örnek içinde belki de en az bilinenidir Werner Herzog'un 'Fetih' (ve bir anlamda da 'Klaus Kinski') üçlemesi... Çılgın Alman yönetmen, en az kendisi kadar çılgın ve sıradışı bir oyuncu olan Klaus Kinski'yi başrole oturtturarak, 1972'de "Aguirre: Tanrı'nın Gazabı" (Aguirre: Der Zorn Gottes), 1982'de "Fitzcarraldo", 1987'de de "Yeşil Kobra" (Cobra Verde) adlı üç filmle Güney Amerika'nın (ve Batı Afrika'nın) İspanyol fatihler tarafından 'keşfedilme' ve sömürgeleştirilme sürecine çok çarpıcı bir yorum getirir. Çekim süreci ve Herzog-Kinski ilişkisi bakımından tam anlamıyla gerçek bir 'çatışma' oluşturan; oyuncunun çekimlerin ortasında çekip gitmek istemesi üzerine yönetmenin "Önce seni sonra kendimi vururum" tehditleriyle tamamlanabilen "Aguirre...", ne yalan söylemeli, tam da böylesi bir gerilimin yansıtılmasına ihtiyaç duymaktadır sanki.

Kameranın tek bir kapalı mekana girmediği; tümüyle açık havada, daha önce ayak basılmamış dağ yollarında, balta girmemiş ormanlarda, tehlikeli nehir sularında ve derme çatma bir salın üstünde geçen film, aradan geçen 40 yıla dayanmayı bilmiş, 'Herzog'un başyapıtı' olma

niteliğinden hiçbir şey yitirmemiştir.

Uzak ve Avrupa tarafından tecavüze uğramış yitik kültürlerle özel ilgi duyan Herzog, enfes bir açılışla, 1560 yılında Peru-And dağlarındaki zorlu yolculuklarını sürdüren, yanlarında 200 kadar köleleştirilmiş yerli bulunan yorgun İspanyol 'kaşiflerin' arasına sokar seyirciyi. Don Pedro de Ursua'nın liderliğindeki grup, efsanevi altın ülkesi El Dorado'yu aramaktadır. Haritalarda gösterilmeyen bir nehirde sallarla sürdürülen, sessiz ve görünmeyen düşmanların oklarıyla kayıplar vermeye başlayan grubun yiyeceği azalmıştır ve bataklıklardan başka keşfedilecek yer kalmamış gibidir. Ursua, yolculuğa son vererek ana kampa dönmeye karar verir ama Don Lope de Aguirre adlı, sert, inatçı ve acımasız komutan yardımcısı, her ne olursa olsun yola devam etme niyetindedir. Ona göre El Dorado yakınlardadır ve bu kadar yaklaşmışken vazgeçmek, gelecekte başkaları onu keşfettiğinde alay konusu olmak demektir.

Ursua'yı tutsak alır, adamlarından birini kral tayin eder ve yaklaşık 40 kişilik grubuyla nehirde ilerlemeyi sürdürür. Daha sonra idam edilecek olan Ursua'nın karısı ve Aguirre'nin ilk gençlik çağındaki kızı da yanlarındadır. Aguirre, bir yandan El Dorado'nun, bir yandan da kendi kızıyla evlenerek, fethettiği topraklarda 'ari ırk' yaratmanın peşindedir.

Hemen belirtelim ki bir keşif çabasını anlatan "Aguirre..."'yi ilk kez görmek de sinema kültürü açısından gerçek bir keşifte bulunmak demektir. İlk sahnelerinden itibaren seyirciyi sanrılı bir atmosfere sokan, delirmenin eşiğine gelmiş bir

komutanın önce gaddarlığıyla sonra da caresizliğiyle baş başa bırakan Herzog, Coppola'nın "Kıyamet"i (Apocalypse Now) çekmesinden yedi yıl önce aynı etkide ve çok daha sade anlatımla benzer bir başarıya imza atmıştır. Olaylar, El Dorado'yu arayanlarla birlikte yol alan bir rahip olan Gaspar de Carvajal'ın günlüklerindeki anlatımlara dayanarak aktarılmaktadır. Carvajal filmin sonlarına doğru günlüğüne, "Mürekkeğim, onu ilaç sanan bir asker tarafından içilip bitirildiği için daha fazla yazamayacağım" diye not düşer. Gerçekte böyle bir günlüğün olmadığı, Herzog tarafından filme ayrı bir gizem katmak için uydurulduğu da bir başka ilginç noktadır. Herzog'un, tıpkı başkahramanı gibi büyük bir azim ve hırsla tamamladığı; oyuncu kadrosuna ve kamera arkasındaki yalnızca sekiz kişiden oluşan ekibe adeta kök söktürdüğü düşünülürse tıpkı anlattığı 'öykü' gibi bir filmidir "Aguirre..." ama filmin başarısında yönetmenden sonraki en büyük pay hiç kuşkusuz Klaus Kinski'nindir, hatta tüm film onun sırtında yükselmektedir. Film boyunca müthiş bir beden dili gösterisi sergileyip, kamburumsu ve geriye doğru yaslanarak rol yapan Kinski, emirlerine uymayan askerlere ve hatta saldaki bir ata bile zulmederken, deliliğin de oyunculuk sanatının da sınırlarını zorlar.

Herzog'un mezun olduğu okuldan 'çaldığı' bir kamerayla çekilen, seyirciyi o ormandaki, o salın üstündeki karakterlerden biri olduğuna inandıran, deyim yerindeyse 'belgeselden daha gerçek' bir filmidir "Aguirre: Tanrı'nın Gazabı" ve iki 'deli'nin damga vurduğu unutulmaz bir sinema olayıdır. ■

ESRAR PERDESİ

(TORN CURTAIN, 1966)

MURAT ÖZER

AKDENİZ'İN VAHŞİ CAZİBESİ

Yılmaz Erdoğan destekli Bahman Ghobadi projesi "Gergedan Mevsimi"nin gösterime girişiyle bizleri 'hatıralar denizi'ne sokan Monica Bellucci, 1990'dan bu yana düşmeyen temposuyla oyunculuk kurumunun 'en güzel' yansımalarından biri. Dillere destan güzelliğini oyunculuğun gerekleriyle de bütünleyen aktris, 50 yaşına merdiven dayamasına rağmen 'bedeniyle barışık' olmayı da sürdürüyor.

ESRAR PERDESİ

(TORN CURTAIN, 1966)

Monica Bellucci'nin eşi Vincent Cassel'le başrolü paylaştığı "Dobermann"...

Giuseppe Tornatore imzalı unutulmaz film "Malena".

Uluslararası arenaya da açılan Bellucci "Matrix Reloaded"da...

VAHŞİ, YIRTICI, EZİCİ, YOK EDİCİ
GÜZELLİĞİN KÖLESİ OLMAK
İSTEYENLERİN DEĞİŞMEZ
DURAKLARINDAN... KANIN SU

gibi aktığı bir öğleden sonra muharebesinde, ağır yaralı haldeyken terk edip gittiğiniz en yakın arkadaşınız kadar öfkeli... Şubat soğuşunda sizi sokaklarda çınlıplak koşturacak kadar ateşli... Ayın karanlık yüzünde yapayalnız kalmayı bile göze alabileceğiniz kadar çekici... Vücudunuza verilen yüzlerce voltluk elektrikten daha çarpıcı... Yüreğinizin soğumasına hiçbir zaman izin vermeyecek kadar sıcak... Avuçlarınızın içinden kayıp giderken, ardından bakmaya doyamayacağınız güzellikte... Ve karşısında kendinizi 'Notre Dame'ın Kamburu' gibi hissettirecek kadar mükemmel...

30 Eylül 1964 Città di Castello, Umbria, İtalya doğumlu Monica Bellucci, sinema tarihinde karşımıza pek sık çıkmayan 'yürek yakan' oyuncularından biri. Akdeniz'in sıcaklığını yaşatan vücut diliyle 'tehlikeli' olabilen bir oyunculuk tarzı var. Bu tehlikeyi kimi zaman kendine yönlendirse de, çoğu zaman karşısındaki aktörlere doğrultuyor oklarını. Kurtuluşa genellikle mümkün olamıyor... Gerçekten de 'yabanıl', yırtıcı bir tarzı var Monica Bellucci'nin. Beyazperdede onu izlerken bir tedirginlik duygusu hakim oluyor insanın üzerine. Ruhunuzu kapıp götürüyor, şeytani amaçları uğruna kullanıp içini boşaltıyor adeta. Tehlikeli, çok tehlikeli, gerçekten tehlikeli bir kadın bu...

BELLUCCI'NİN SİNEMASAL
KARİYERİNE BİR GÖZ ATMAK
GEREKİRSE; KARŞIMIZA ÇIKAN
SONUÇLARDAN ETKİLENMEMEK

mümkün değil... Modellikle yakaladığı başarıdan nemalanıp kaptığı henüz ilk oyunculuk deneyiminde (Vita Coi Figli) Dino Risi gibi büyük bir İtalyan ustanın eline düşen sanatçı, buradaki çarpıcı kompozisyonu ve mükemmel fiziğiyle dikkatleri üzerine çeker. Sonrasında gelen yapımlar, onun tırmanışında sağlam birer basamak olurlar. Daha dördüncü filminde Francis Ford Coppola'nın Bram Stoker uyarlaması "Dracula"da küçük ama etkili rollerden birine soyunur. Bu filmde 'Dracula'nın gelinleri'nden birini canlandıran Bellucci, daha kariyerinin başlarındayken Keanu Reeves gibi bir aktöre 'dokunma'nın keyfini de yaşamış olur böylece.

Monica Bellucci'yi zirveye taşıyan, tecavüz sahnesiyle ünlü çarpıcı film "Dönüş Yok".

İtalya'da kariyerini geliştirme çalışmaları içine giren Monica Bellucci, ülkenin kalburüstü yönetmenlerinin usta işi filmlerinde rol alarak bu isteğini gerçekleştirme fırsatı bulur ve kısa sürede İtalya'nın en çok aranan oyuncularından biri olur. Birçok yönetmen, bu 'vahşi yaratık'ı filmine dahil etme yarışı içine girer, ancak bazıları bu amaçlarına ulaşma mutluluğunu yaşar. Sinemanın istediği her türlü özelliği üzerinde barındıran bu 'bombalı pankart' tadında kadın, İtalyan sinema tarihine damgasını vurma hedefine ulaşmak üzeredir artık. Carlo Vanzina, Maurizio Nichetti, Antonio Luigi Grimaldi gibi İtalyan yönetmenlerin yapıtlarına soluk kazandıran yıldız, Fransız sinemacı Jan Kounen'in polisiye aksiyon tarzındaki çalışması "Dobermann"da Vincent Cassel ve Tch  ky Karyo ile aynı kareleri paylaşınc  , uluslararası sinema arenasının

kapılarının da a  lmasını sağlar.

Bu aşamadan sonra,   lkesi İtalya'dan çok, komşu   lke Fransa'da çalışmaya ba  lar. Birbirinden ilginç Fransız filmlerinde oynayarak yoğun bir sinema trafiğine girer ve gelecekteki çalışmalarına zemin hazırlar. Sinema onu göreve   a  ırmaktadır ve o da bu isteği geri çevirmez. Yıl 2000'dir ve artık –"Dracula"yı saymazsak- bir Amerikan filmine dahil olmanın zamanı gelmiştir. Stephen Hopkins'in yönettiği "Suçlu Kim?"le (Under Suspicion) bu amacını da gerçekleştirir Monica. Gene Hackman ve Morgan Freeman gibi iki büyük aktörün arasına sızan yıldız, iki ustanın gölgesinde kalmadan i  ini başarıyla sonuçlandırır.

Artık sinema dünyasının onu görmezden gelme gibi bir lüksü yoktur. En sağlam projelerde adı anılır olur Bellucci'nin. Oscar'da en iyi görüntü ve

müzik dallarında aday olan Giuseppe Tornatore filmi "Mal  na", onu kariyerinin zirvesine yerleştirir. Usta bir yönetmenin elinde yeteneklerini limitlerine kadar gösterme olanağı bulan sanatçı, İtalya ve Fransa serüvenlerinde uzağında kaldığı sinemacıların da dikkatini   eker böylece. Artık ona dur diyecek bir Allah'ın kulu kalmamıştır.

30 YA  INI EPEYCE A  MI   OLMASINA KARŞIN, BUNDAN SONRASINDA HIZ KESMEZ BELLUCCI VE

'arz-talep' dengesini çok iyi dengeleyen bir kariyere ulaşır. Wachowski'lerin "Matrix"    lemesinin son iki ayağındaki Persephone kompozisyonu dillere destan olur. Keza, Mel Gibson'ın "Tutku: Hz. İsa'nın   ilesi"ndeki (The Passion Of The Christ) Maria Magdalena performansı da

ESRAR PERDESİ

(TORN CURTAIN, 1966)

Rol aldığı farklı türlerdeki filmlerden bir aksiyon: "Hepsini Vur".

Bellucci, "Tutku: Hz. İsa'nın Çilesi"nde Maria Magdalena rolündeydi.

Robert De Niro ile başrolü paylaştığı "Her Yerde Aşk".

görmelere sezadır. Ama onu kitlelerin gözünde yıldızlaştıran, oyuncu olarak da zirvede bir yerlerde olduğunu hissettiren çabası, Gaspar Noé'nin "Dönüş Yok" (Irréversible) 'içe dönük' oyunculuğudur. Burada, 1999'dan bu yana evli olduğu, iki çocuğunun babası Vincent Cassel'le başrolleri paylaşıırken, izleyiciyi hem rahatsız eder hem de 'huzur' duygusuyla baş başa bırakır, ki bu paradoks filmin ruhunu da tarif etmektedir.

BU ÇIKIŞ HAMLELERİ, MONICA BELLUCCI'NİN YOLUNUN HİÇBİR ZAMAN KESİLEMEYECEĞİNİ DE İŞARET EDER BİR BAKIMA.

Bertrand Blier imzalı "Beni Ne Kadar Çok Seviyorsun?" (Combien Tu M'Aimes?) ya da Clive Owen'lı "Hepsini Vur" (Shoot 'Em Up) gibi taban tabana zıt janrlardaki filmlerde yeteneklerini sergilemeyi sürdürür. Alain Corneau'nun enfes kara film çalışması "İkinci Nefes" (Le Deuxième Souffle) performansıyla, ismini başka bir boyuta taşıyacak denli kusursuzdur.

2010'lu yıllar, aktrisin geri adım atmayacağını gösteren filmlerle başlar, ki 50 yaşına doğru emin adımlarla yol almaktadır. Avrupa-Hollywood dengesini de o güne kadar olduğu gibi iyi kurmaktadır Bellucci. Nicolas Cage'li "Sihirbazın Çırağı" (The Sorcerer's Apprentice) Amerikan sularında gezinirken, bol hikayeli "Her Yerde Aşk" (Manuale D'Am3re) Robert De Niro eşliğinde Roma'yı mesken tutar. İranlı sinemacı Bahman Ghobadi'nin Yılmaz Erdoğan destekli projesi "Gergedan Mevsimi" (Fasle Kargadan) ise Monica Bellucci'nin 'dünya vatandaşı' imajını doruklara çıkaran çalışması olur. Filmin de en can alıcı, en değerli, en doğru parçası olmayı başarır sanatçı. İlerlemiş yaşına rağmen, 'bedeniyle barışık oyuncu' kavramının karşılığı gibi duran aktris, özellikle Türkiyeli oyunculara alınası dersler verir buradaki kompozisyon çalışmasıyla.

VE SON SÖZ OLARAK ŞUNLARI SÖYLEYEBİLİRİZ ONA DAİR... 50 YAŞINA RAMAK KALMASINA KARŞIN, DAHA 10 YIL KADAR

sinema serüvenini zirvelerde sürdüreceğini umduğumuz Monica Bellucci, yaşamla ölüm arasındaki ince çizgide karşımıza çıkabilecek 'uhrevi' yaratıklardan. Onu hayatımızdan söküp atmaya çalışmak, yapabileceğimiz en büyük hata olur. Çünkü bitkisel yaşam dedikleri, tam da böyle bir şey: Ondan tümüyle kopmak...

Başlat

Ekstralar

Sahne Seçenekleri

altyazı

filmleri Altyazı ile izleyin
sinema derginiz her ay bayilerde

YERALTI

TÜRK SİNEMASININ BAZI
YÖNETMENLERİNİN BİR TÜRLÜ
DOSTOYEVSKI'NİN

"Suç ve Ceza"sı ve Albert Camus'nun "Yabancı"sından vazgeçememesine takılıdır yıllardır. İki eser de insan tabiatının kıvrımlarında dolaşan, çok değerli varoluşçu metinlerdir ve sadece Türkiye'de değil dünyanın pek çok ülkesinde dolaylı ya da dolaysız sürekli uyarlanırlar. Yine de bazı yetenekli yönetmenlerin sürekli bu iki edebiyat eserinden yola çıkmalarını yadırgıyor insan. Ama başka bir edebiyat uyarlaması olan "Kıskanmak"tan sonra "Yeraltı"nı izleyince, Zeki Demirkubuz'un Dostoyevski'ye dönüş yapmasına sevinmek gerek. Çünkü "Yeraltı", "Kıskanmak"ın tersine, 'uyarlama' terimini tam olarak hakeden, 19. yüzyılda yazılmış bir Rus edebi eserinin 21. yüzyıl Türkiye'sine nasıl da uyabileceğini görmek/gösterebilmek gibi 'ağır' bir meselenin altından başarıyla kalkmış...

"Yeraltından Notlar" o kadar sağlam bir metindir ki yıllar sonra tekrar tekrar dönüp okunmayı ister. Her okuduğunuzda edebiyatın varlığına şükredersiniz... Romanın kahramanı kitabın ilk yarısında nasıl bir insan olduğunu, çevresini ve halet-i ruhiyesinin neredeyse tamamını samimi bir dille anlatır. Küçük bir devlet memurudur, asosyaldır ve etrafındaki nankörlerden, ikiyüzlülerden, iktidar sevdalısı zavallılardan, yalakalardan, hırsızlardan ve riyakarlıktan sıkılmıştır. Kendi yaşantısını, yeraltındaki bir yaşama benzetir. Çünkü kendisine göre müthiş potansiyeline, aklına ve kültürüne rağmen bu insanların arasında ciddi uyum sorunu yaşıyordur. Kendisiyle ilgili çözemediği problemleri de cabası... Kitabın ikinci bölümünde ise bu adam yaşadığı bazı olayları bizimle paylaşır.

Demirkubuz'un "Yeraltı"nda Muharrem adlı bir devlet memuru yüksekte bir apartman dairesinde yaşıyor olsa da kendisine ait bir 'yeraltı'sı (!) vardır... Elinde oynayıp durduğu (toprak altında yetişen) patates gibidir sanki...

Günümüz Türkiye'sinde özellikle de Ankara'daki otel odalarında, apartman dairelerinde yaşananlar nedir? Nedir Muharrem'i bu kadar yeraltına iten?

Evine temizliğe gelen nankör ve riyakar gündelikçi kadın gibi insanlar mı? Ondan bundan çalıp çırpıtığı fikirlerle kitaplar yazan, memlekette pek muteber bir yere konan yazar arkadaşı ve onun etrafında dolanıp herşeyinden nasiplenmeye çalışan 'yandaş' arkadaşları gibiler mi? Her tarafını çepe çevre sarmış, köpek sesi çıkaran insanlar mı yoksa? Sadece bir fahişe dinler Muharrem'i, karanlıkta... Sanki Muharrem kendi yeraltındaymış gibi rahatça konuşur onun yanında... Ama Muharrem'e iyi gelecek şey bir fahişenin şefkati değildir... Muharrem "İyi bir insan olmak istiyordur. Ama bir türlü bırakmıyorlardır..."

Peki Demirkubuz bu hikayeyi Ankara'ya yerleştirerek aslında ne anlatmak istiyordur? Sadece bugünün sosyal çevresine göndermeler yapmaktan ziyade politik bir muhalifliğinin de olduğunu düşünmek mümkün. İktidar ve riyaya karşı direnenlerin giderek yalnızlaştırılıldıkları bir toplumda kendilerini kendi 'yeraltı'larına kapatanları da eleştiriyor film. Üstelik fazlasıyla da dürüst bir bakışla, taş gibi oturan bir sertlikle, ve kara mizah sınırlarında da dolaşarak...

Filmin belki de tek önemli kusuru Muharrem'in fahişeyle kaldığı otel odası sahnesinin yeterince 'belirginleşmemiş' olmasına rağmen fazla da uzun olması... Ama filmin tam merkezinde yer alan ve Muharrem'in 'arkadaş'larıyla kozlarını 'paylaşmadığı' yemek sahnesinin ise son yıllarda izlediğimiz yerli filmlerimiz içinde en güzel yazılmış sahnelerden biri olduğunu söylemek mümkün...

Demirkubuz'un Nuri Bilge Ceylan'a gönderme yapıp yapmadığı ise açıkçası bu filmin izleyicisini çok da ilgilendirmiyor. Yapsa da yapmasa da bu filmle ilgili sadece 'bu konu'yu konuşarak filmin meselesini hafifletmemek gerek... Çünkü karşımızda dürüstçe yüzümüze bu zamanın bu insanlarıyla ilgili çok önemli cümleler kuran ve de 'taş gibi' oturan, hazmı zor bir film var... [1]

Engin Günaydın "Vavien"deki performansının çok üzerine çıkıyor "Yeraltı"nda ve olağanüstü bir performans gösteriyor.

'Köpek gibi ulumak' fikrinin üzerinde fazla mı duruyor acaba senaryo?

YÖNETMEN Zeki Demirkubuz
OYUNCULAR Engin Günaydın,
Nergis Öztürk, Serhat Tutumluer,
Nihal Yalçın
YAPIM/SÜRE 2012 Türkiye, 107 dk.
GÖRÜNTÜ/SES 1.85:1, 5.1 DD Türkçe
ŞİRKET Tiglon (Mavi Film)

19. yüzyılda yazılmış bir Rus edebi eserinin 21. yüzyıl Türkiye'sine nasıl da uyabileceğini gösterebilmek az buz bir iş değil doğrusu...

PROMETHEUS

YÖNETMEN Ridley Scott

OYUNCULAR Noomi Rapace,

Michael Fassbender, Charlize Theron,

Idris Elba, Guy Pearce

YAPIM/SÜRE 2012 ABD – İngiltere, 118 dk.

GÖRÜNTÜ/SES 2.40:1, 5.1 DD İng. ve Tr.

ŞİRKET Tıglon (Fox)

Film için 130 milyon dolar harcayan Scott buna rağmen sinemasını 'sonradan görme' bir stile teslim etmiyor.

SON ZAMANLARDA İNSANOĞLU OLARAK NEREDEN GELİP NERELERE GİTTİĞİMİZİ sorgulayan irili ufaklı bilimkurgu filmlerinin sayısı ne kadar arttı... Ridley Scott'ın "Prometheus"u varoluşumuzu çok 'ulvi' düzeylerde aramıyor belki ama absürd bir teoriden ciddi bir öykü çıkarmayı başarıyor.

Adı net bir şekilde konulmasa da, "Prometheus" aslında "Yaratık"ın (Alien) öncesinde olanları anlatmaya soyunuyor. Nostromo mürettebatının indiği o gezegende aslında neler yaşandığını Ridley Scott da bizim gibi merak etmiş olacak... Sonuç, "Yaratık"tan bambaşka temalar üzerinden ilerleyen bir film.

Filmden hayalkırlıklıyla çıkanlar oldu ama bunun sebebi galiba onların "Prometheus"tan "Yaratık" genlerine sahip bir film çıkmasını beklemeleriydi. Gelgelelim, aradan 33 yıl geçmiş, bilimkurgu sinemasının altından çok sular akmış durumda. Bu filmden (ve muhtemelen arkasından geleceklerden) tek beklediğimiz Nostromo'dan Prometheus'a uzanacak çemberi noksansız

tamamlamasıydı. Bu film bunu başarıyor.

Prometheus gemisinde insanlığın yaratıcısıyla yüzleşmeye cüret eden bir ekip bulunuyor. Kökenlerini bulmak üzere çıktıkları yolculuk köklerine kibrit suyu dökülmesiyle sonuçlanıyor!

"Yaratık" ne kadar zengin bir film, tartışmaya gerek bile yok. "Prometheus" o 'servet'in nasıl sıfırdan inşa edildiğini gösteriyor. Öncülü kadar gösterişli, şatafatlı olamayacağını bilecek kadar tevazu sahibi bir film bu. "Yaratık"ın bütçesi 11 milyon dolardı. "Prometheus" için 130 milyon dolar harcayan Ridley Scott buna rağmen sinemasını 'sonradan görme' bir stile teslim etmediği için tebriği hak ediyor.

Bu film hiçbir şeyi değilse bile, Erich von Däniken'in bir zamanlar tüm insanlığı peşinden koşuran (kimilerine göre saçma) teorilerinden akıllıca bir film çıkabileceğini gösteriyor. [A](#)

Filmin ticari başarısında internette yapılan birkaç başarılı viral reklamın da payı vardı. Filme başlamadan önce göz atılabilir...

Charlize Theron soğuk kadınlar (veya sarışınlar) için biçilmiş kaftan, onu anladık, ama artık biraz kendisini tekrar etmiyor mu?

"SİNEMACILIK VE FİLMCİLİK YARARINA BAĞIMSIZ İLETİŞİM PLATFORMU"

sadibey.com

APOLLO 18

YÖNETMEN Gonzalo Lopez-Gallego

OYUNCULAR Warren Christie,

Lloyd Owen, Ryan Robbins

YAPIM/SÜRE 2012 ABD – Kanada, 86 dk.

GÖRÜNTÜ/SES 1.77:1, 5.1 DD İng. ve 2.0 DD Tr.

ŞİRKET As Sanat (r Film)

'El kamerası'
görüntülerinden film
çıkartma anlayışının
bir devamı "Ölüm
Yolculuğu" ...

SİNEMANIN İLK KURMACA FİLMİNİN
GEORGES MELIES'İN "AYA SEYAHAT"
olduğu hatırlanırsa, sinemacılar için uzay
boşluğunun ne kadar kıymetli olduğu
anlaşılabilir. Çünkü bu uzay boşluğu, sinemacılara
her türlü 'dünyayı' yeniden inşa etme imkanı verir.
Kimi yönetmenler bu imkandan ziyadesiyle
faydalanmış kimileri ise faydalanamamıştır. "Ölüm
Yolculuğu"nun yönetmeni Gonzalo Lopez-Gallego,
faydalanamayan yönetmenler arasında.

Film, bize uzay mekiğinde bulunan, çeşitli
kameralar vasıtasıyla çekilmiş görüntülerden
oluşan bir kaydı izlettiriyor. Bu kayıt, NASA'nın
gizlediği, 1973'te yapılan insanlı aya yolculuğuna
ait. Neden gizlendiği sorusunun cevabı filmin
sürprizini bozduğu için açıklamayalım... Ama bu
sürprizin de film boyunca astronotların başına
gelen hatta ölmelerine neden olan olaylar
zincirinin sebebi olduğunu belirtelim. Lakin filmin
yumuşak karnı da bu gizem... Filmin sonunda bu
gizemin filmi sırtladığına ikna olmamız da biraz
güç...

İkna olamadığımız başka noktalar da var. O da
filmin sinematografik anlatımı. "Blair Cadısı" ile
başlayan, "Canavar" ile devam eden 'el kamerası'
görüntülerinden film çıkartma anlayışının bir devamı
"Ölüm Yolculuğu". Ki bu tür kurmaca filmlerin en
temel çelişkisi şu: Bu görüntülerin verdiği gerçeklik
duygusu üzerinden yönetmenler bizden, gerçek bir
olaya tanık olduğumuza ikna olmamızı bekliyor. Oysa
biz en başından bu filmlerin kurmaca olduğunu
bildiğiniz için bu ikna etme çabası her seferinde de
boşa çıkıyor.

Ayrıca "E.T."den ve hele hele "Yasak Bölge 9"dan
(District 9) sonra, uzaydaki farklı yaşam formlarının
düşman olduğu fikrini yeniden gündeme getirmek
hem demode hem de tehlikeli bir anlayış değil mi?
İnsanlık, bizden olmayan düşmandır fikrinin bir
faydasını gördü de biz mi kaçırdık? [A](#)

Filmin geriliminin diri olması...

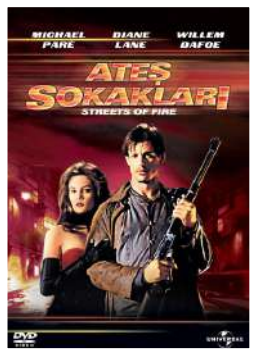

Filmin sürprizinin zavallılığı...

www.sinemamuzik.com

'bir tıkla gerçek habere ulaş'

ATEŞ SOKAKLARI

ORJİNAL ADI Streets Of Fire

YÖNETMEN Walter Hill

OYUNCULAR Michael Paré, Diane Lane,

Willem Dafoe, Rick Moranis, Amy Madigan

YAPIM/SÜRE 1984 ABD, 90 dk.

GÖRÜNTÜ/SES 1.33:1, 2.0 DD İngilizce (T.A.)

ŞİRKET As Sanat (Universal)

"Bol aksiyona dayalı
filmlerin yönetmeni
Walter Hill'den, zımba
gibi bir şiddet, müzik ve
aşk gösterisi..."

HİÇ UMULMASA DA SİNEMA TARİHİNİN EN
ETKİLİ VE ENERJİK AÇILIŞ

sekanlarından birini içeren, 1987'de
sinemalarımızda "Muhteşem İkili"
olarak gösterilmiş "Ateş Sokakları", 1950'lere
saygı gösterisi niteliğindeki bir 1980'ler filmi.

"Uzun Sürücüler" (The Long Riders), "48 Saat" (48
Hrs.), "Kızıl Alev" (Red Heat), "Yakışıklı Johnny"
(Johnny Handsome), "Son Adam" (Last Man
Standing) gibi silahlı külahlı hareketli filmlerin
işbilir yönetmeni Walter Hill, zımba gibi bir şiddet,
müzik ve aşk gösterisi sunuyor.

Rock'n Roll yıldızı Ellen Aim, coşkulu bir
konseri sırasında motosikletli bir çete tarafından
karga tulumba kaçırlır. Çetenin reisi Raven'in
amacı güzel kadınla birkaç hoş hafta geçirmektir.
Elinde küçük bavuluyla kente dönen Ellen'in eski
sevgilisi yakışıklı sert çocuk Tom Cody, durumu
öğrenir ve beş parasız kadın asker, Calamity Jane
ruhuna sahip McCoy'la birlikte çetenin ortasına
dalar. Ellen'in parası için birlikte olduğu papyonlu
organizatör Billy Fish de kızı kurtarırlarsa 10 bin

dolar vereceğini söylemiştir.

Dönem atmosferini başarıyla yansıtan, dumanı
tüten kirli sokaklarda dolaşıyormuş hissini seyirciye
veren mekan çalışmasıyla dikkat çeken film tam bir
kokteyl niteliğinde. Dozu iyi ayarlanmış duygusalılık ve
mizah, stilize dövüş sahneleriyle başarıyla
harmanlanmış. Karakterlerin tümü bir çizgi
romandaymışcasına resmedilmiş. Başroldeki iyi
adamı canlandıran Michael Paré ve Ellen Aim
rolündeki Diane Lane, paranın ayırdığı iki umutsuz
aşığı fazla derine dalmadan seyirciye sunarken, deri
ceketli motosikletli 'Bombacılar'ın reisi rolünde
Willem Dafoe de karizmasının erken dönemlerinde
hayli başarılı. Ama "Ateş Sokakları"nın en etkileyici
anları, müzik ve dansın öne çıktığı sahnelerde
beliriyor ki bunun 'müzikal olmayan' bir film için
gerçekten büyük çekicilik taşıdığını da belirtelim. [2]

Zamanında eleştirmenlerce pek beğenilmeyen filmin, giderek
'kültleştiği' söylenebilir.

Diane Lane'in 1985 Altın Ahududu adaylarından biri olması,
haksızlık.

“Emek”çiler vazgeçmez!
86 yıl bu kuyrukta bekledik.
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org> Yine bekleyeceğiz.

siyad
Sinema Yazarları Derneği

1 - Facebook'un göğüs alerjisi varmış!

Malum, dergimiz Arka Pencere sosyal paylaşım sitesi Facebook tarafından sansürlendi, sayfası kapatıldı. Sebep de Sylvia Kristel'in derginin kapağına taşınan fotoğrafı. "Acaba Facebook'un göğüslerle ilgili bir problemi var mı?" diye aklıma takıldı, araştırdım. Gerçekten varmış. New Yorker'ın karikatürler için açtığı Facebook sayfasında Mick Stevens tarafından çizilen bir Adem ile Havva karikatürü de göğüs ucu gösteriliyor diye kaldırılmış. Bir başka örnek: Bebeklerini emziren anne fotoğraflarını da sansürlemiş Facebook, müstehcen olduğu iddiasıyla... Zihniyete bakın!

2 - Facebook sanata da karşıymış!

Nirvana'nın 1991'de yayımlanan ünlü albümü "Nevermind"ı hatırlarsınız. Hani kapağında su altında, bir dolar yakalamak için yüzen bir çocuk fotoğrafı vardır.

Oradaki çıplaklık da Facebook'u rahatsız etmiş. Geçen yıl Facebook bu albüm kapağını da yasaklamaya kalktı. Bu girişimiyle dünyaya rezil olunca da "Efendim yok öyle bir şey" gibi açıklamalarla olayı örtbas etmek istediler.

3 - Facebook, aynı zamanda işçi düşmanı!

En ufak insan teni fotoğrafı gördü mü zangır zangır titreyen ve müstehcen ilan Facebook aynı zamanda da işçi düşmanı... Nereden mi çıkarıyoruz? Sendikaya üye oldukları için işten atılan Teksim Fabrikası işçileri, eylemlerini ve mücadelelerini Facebook'tan paylaşmak istediler. Ama fabrika patronlarının şikayeti üzerine sayfaları kapatıldı.

4 - Facebook'un öpüşmeye bile tahammülü yok!

Papa 16. Benediktus'un İspanya'yı ziyareti öncesi, Vatikan'ın eşcinsellere karşı tavrını protesto etmek için bir kampanya başlatılır.

Facebook'ta sayfa açıp öpüşme fotoğrafları konur. Tahmin ettiğiniz üzere Facebook sayfayı kapatır. Fakat eşcinseller de her kapatılan sayfaya karşılık yeni bir sayfa açarak bu sansür girişimini protesto eder. İnternet sitelerinin dini olur mu demeyin, işte Facebook'un koyu bir Katolik olduğunun göstergesi...

5 - Sosyal sansür sitesi Facebook!

Tüm bunların sonucunda Facebook'un şöyle bir profili çıkıyor... Katolik, ezilenlerin ve işçilerin yasal mücadelesine bile tahammül edemeyen, eşcinselliğe karşı, bebek fotoğrafı dahi olsa her türlü çıplaklığı cinsellikle bağdaştırıp yasaklayan, sinemadan karikatüre, müziğe her türlü sanata karşı bir sosyal paylaşım, pardon sosyal sansür sitesi... Bu profil size tanıdık gelmedi mi?

ROCK FM 94.5

VIDEO SHOW FILM TELEVISION
DVD CINEMATIC COMMUNITY
WORK THINK PRODUCTION MOVIE DVD SCREENPLAY
TODAY NEW TELEVISION MOVIES MOVING VIDEO FILM SHOW
FILM PRODUCTION CLOSE-UP
PRODUCTION SHOW ACTOR FILM SHOWING MOTION THRILLER HORROR CLOSE-UP MONEY
ACTION MOVING TELEVISION MONEY SCREENPLAY COMMUNITY THINK BUSINESS PRO
MOVIES CINEMATIC HORROR DVD COMMUNITY SCREEN VIDEO NETWORK PRODUCTION
CLOSE-UP SHOWING PICTURE PRODUCTION CINEMATIC SCREEN SHOW
SHOW ACTOR VIDEO INDUSTRY SHOW ACTOR SHOWING SCREENPLAY TELEVISION MOVIE COMMUNITY
PRODUCTION TELEVISION PRODUCTION MOVIES PROJECT COPY CLOSE-UP THRILLER SCREENPLAY
INDUSTRY PICTURE MOVIE COMMUNITY CINEMATIC TELEVISION COPY COMMUNITY PRODUCTION FILM
HINK COMMUNITY SCREENPLAY COPY MOTION INDUSTRY SHOW ACTOR
MOVIES SCREEN THINK SHOWING 7. CADDE HORROR PICTURE SCREENPLAY BUSINESS MOVING
TELEVISION PROJECT TELEVISION COMEDY FILM NETWORK PRODUCTION MOVIES PRODUCTION
DVD PRODUCTION COMEDY SHOW ACTOR SCREENPLAY PRODUCTION SHOWING
CINEMATIC PUBLIC SHOWING PICTURE SHOW VIDEO COMMUNITY PICTURE THINK TELEVISION
ICTURE TELEVISION FILM SHOW VIDEO DVD COMEDY PRODUCTION
NEW PRODUCTION COMMUNITY CINEMATIC SHOW ACTOR SCREENPLAY NEW PRODUCTION
TODAY BUSINESS SCREENPLAY DVD MOVIE THINK PRODUCTION THINK MOVIE NETWORK SCREENPLAY
SHOW ACTOR MOTION FILM VIDEO MOVING MOVIES TELEVISION NEW TODAY PUBLIC COMEDY
NETWORK SHOW CLOSE-UP MOTION SHOWING FILM PRODUCTION FILM THRI
ACTION MONEY HORROR THRILLER MOTION SHOWING FILM PRODUCTION SHOW ACTOR THRI
PROJECT BUSINESS THINK COMMUNITY SCREENPLAY MONEY TELEVISION DVD MOVING PRO
PRODUCTION NETWORK VIDEO SCREEN COMMUNITY DVD HORROR CINEMATIC
SCREEN CINEMATIC THINK PRODUCTION NETWORK SHOWING
SHOW SCREENPLAY SHOWING SHOW ACTOR INDUSTRY VIDEO
SHOW ACTOR CLOSE-UP COPY PROJECT MOVIES PRODUCTION
THINK SCREENPLAY

**SİNEMA VE SOUNDTRACK DÜNYASINA
KEYİFLİ BİR YOLCULUK**

BİLGEHAN ARAS'LA **7. CADDE** HER PAZAR 22.00-00.00 ARASI **94.5 ROCK FM'DE**

“ Her şeyi tam kıvamında yapmak dünyanın en zor işidir. İnsan filmini ancak bittikten sonra tam yargılayabiliyor. ”

Alfred Hitchcock